La pèrdua de l'espontaneïtat

Fa uns dies em queixava a una amiga dient-li que l'enyor a la pèrdua de l'espontaneïtat pot ser el símptoma inequívoc de fer-se vell. I amb molta simpatia em va corregir amb una pregunta: «Vell o savi?».

És de savis enyorar l'espontaneïtat? Són molt més llestes les persones que s'allunyen dels formalismes per dir el que pensen sense que els importi gaire el que opinen d'ells? Jo voldria poder dir el que penso sense que em passés gaire res. Per exemple, voldria poder dir que no vull el país de la Gürtel, ni el dels ERO andalusos ni el del 3%, i que ningú s'ho agafés com un atac. M'agradaria poder cridar sense gaires miraments que no vull la Girona d'Agissa, ni la de la vergonya de l'estació del TAV ni la de la Font de la Pólvora amagada darrere del mur infranquejable de les Pedreres, i que no em saltessin al coll els comissaris polítics d'un partit o d'un altre.

Tant de bo pogués dir que no vull dirigint institucions, governs o administracions a cap dels implicats en el cas Manga, el cas Pretòria, el cas Mercuri o el cas de la mare que els va parir a tots plegats, colla de corruptes, pispes i mancats d'ànima, i que ningú ho trobés groller, fora de to o poc elegant. Em caldria poder explicar que no em venen de gust les lliçons morals sobre models anticapitalistes, ni l'ambigüitat tèbia dels qui presumeixen de sensibilitat social però que ho filtren tot amb la mentalitat centralista de la gran capital, i que ningú em pengés per això l'etiqueta a l'esquena de ser de dretes o socialment insensible. Voldria tenir la llibertat de poder dir que un convergent (ja sé que ara no es diuen així, però ja m'enteneu, oi?) ho fa malament sense que em diguin que sóc sociata, ni que un socialista és un desastre gestionant sense que em facin convergent de la punyeta. Voldria poder dir ben fort que anhelo una república catalana socialment justa, neta d'escòria i garant de la llibertat i de la prosperitat de tothom que hi visqui, sense que assegurin sense gens de vergonya que voto a Esquerra o els cupaires.

I ara la meva amiga em diria: «Vinga, doncs, sigues savi i no vell». Però potser soc ja massa vell per ser savi. O massa covard per ser tan espontani. Quin mal fa això de fer anys. Estupidesa.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/25/perdua-lespontaneitat/858417.html?utm_source=rss